

Angelika

Musik: Samuel Trygger.

Eb Ab Bb Eb
Jag hörde basunen ropa, jag hörde orkanens sus,
Ab Bb Eb Bb
och jag gjordade mina länder och steg upp ur gravens grus,
Eb Bb Eb Bb Ab
i glansen av solen svällde mitt bröst, min arm vart stark och fin,
Ab Eb Bb Eb
och österlandets ljuvliga vind göt i mina ådror vin.

Cm Bb Ab Bb
Från valven öste de varma regn, mina trasor sköljde de,
Ab Bb Eb Bb
och nya ögon öppnade jag att domedagsglansen se.
Ab Bb Eb Bb Ab
Och med mig var min Angelika, som jag älskat och älskat så,
Ab Eb Bb Eb
men som på grund av ringa stånd jag ej var värd att få.

I trettio dagar väntade vi, men turen dröjde ändå,
och vi njöto av jordens nya vår och av himlens gamla blå.
Till sist tog jag mod och stegade fram, och lyfte min nya hand:
"Mitt namn är William Andersson, och min synd som havets sand.

Och det här är min Angelika, som jag älskat och älskat så,
men som på grund av ringa stånd jag ej var värd att få.
Vi var väl så gott som gifta, fast i djupaste hemlighet,
och vi sveko väl inte varandra, åtminstone som jag vet.

Men all vår synd var av köttet, det kött, som är ej mer,
och anden dömer ej ande, för det som av kroppen sker.
Och dina de minsta bröder jag ofta, ofta mött.
Jag var hungrig med dem, som hungrade, och med de trötta trött.

Vi ville ibland ej äta bröd, när ej alla bröd kunde få,
och det var av anden, Herre, det medger du ändå?
Vi lyssnade efter änglars sång och hörde de döendes rop —
Ja, Herre, vi hjälpte varandra, och vi svulto allihop.

Och ibland kom små, små kvinnor till oss i nödens natt,
och sådde i lägret som hungrade sina blommande små skratt.

Och vi togo dem, och med dem vi klämdes i armod ner,
men det var av kroppen, Herre, den kropp som är ej mer."

Men ur roströd gata vid Ebals port, nu satan närmade sig:
"Ja, Herre, de gräto och gävo nog, men det var av fruktan för mig.
Men jag ber dig, fråga dem, Herre," sade satan och djupt han neg,
"vad de gjorde de ljusaste nätterna, när all deras fruktan teg."

Jag ropade: "Herre, vår fruktan låg under och morrade dov,
den åt oss när vi åto och skrämde oss när vi sov.
Av ångest vi dräpte varandra, av fruktan för svält vi stal,
och vi levde ibland försakelsens liv för löftet om himlens sal."

Men Herren sade: "Jag vet det där, kanske vet jag bäst till slut —
man lär sig något en årmillion, när man visste det mesta förut.
Er kärlek var av feighet, en rättfärdighet för gunst,
och det enda ni gjorde när fruktan teg, det gjorde ni av brunst."

Och jag svarade: "Anden ville nog, men köttet ropade nej,
och sällan när köttet syndat ville anden ångra säj.
Jag tror de hjälptes åt, de två, att dra oss till Ebal ner,
men det mesta var nog av kroppen, den kropp som är ej mer."

Vi var på det hela taget ett lortigt och underligt pack,
och kroppen låg om vår andes fot som en tung och skavande black.
Och nu ber jag om domen, Herre, om ditt eller skammens land —
Mitt namn är William Andersson och min synd är som havets sand."

Men Herren sade: "Tag din mö, som du älskat och älskat så,
men som på grund av ringa stånd du ej var värd att få.
Jag tror jag prövar er än ett tag under sommarhimlen blå,
och nu så är jag trött på er, och ber er alla gå."

Då gingo vi alla bort igen och domen försvann som rök,
vi slog oss ner i Mamres lund att göra ett nytt försök.
Men jag hörde satan skratta vid roströd gatas port,
och han skrek: "Du fick Angelika för allt du av feighet gjort!"